

מיכאל טלאש פרלמוטר עכשיו גם אני חוזר

רוצח תמיד חוזר

רוצח תמיד חוזר, חוזר למקום הרצח.
מלים חוזרות על עצמן. עכשו גם אני חוזר.
עכשו גם אני חוזר. אין זו חזרה מאלצת
ואין חזרה בכלל. שוב הלילה עובר.
שוב נמוג ערפל ושוב השעון מצביע
שבע ושתי דקות. שוב געגוע-עד,
קפה וחלב מקרטון, פח זבל, רכב, רקיע.
שבע וחמשים. שתיים, עשרים, אחד.
כבישים מתחלפים מהר. שוב בירושלים –
עיר של קרונות חלודים, שלא ידעו מסלה.
כאן לא אכיר אף אחד. זרה תהיי לי כפלים
(גם ביחס לזאת שפעם הייתה זרה).

רוצח תמיד חוזר, חוזר למקום הרצח,
חוזר אחרת בזמן. כאן ועכשו – בדיה.
ואת שהיית תמיד אתי, מאחדת לנצח,
כמו גם העיר הזאת תהיי אתי חצויה.

כמו גם העיר הזאת תהיי ממני מפרדת;
רוצח תמיד בונה עולם חומות וגדרות –
עולם גדול ומפחיד מזה שנגדו את מורדת
רוצח תמיד חוזר בשכיל הטעם של עוד.

תל אביב

תל אביב מעולם לא הופיעה
בשירי עד עתה. ואמנם
הדבר איננו מפתיע.
אהבתי. מעבר לים
בערים אחרות, כך הבנתי,
אך סרבתי בזאת להכיר
ובתקף על זכות זו הגנתי.
"אין דבר מיוחד כאן בעיר
שמושב אותי." עזבתי
וחזרתי אליה תמיד.
תל אביב לעולם לא תופיע
בשירי מעתה בעתיד.